

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu **A. Š.**, bývajúceho v B., zastúpeného advokátskou kanceláriou F., so sídlom v B., proti žalovanej **D.**, so sídlom v Š., zastúpenej spoločnosťou A., so sídlom v B., za účasti vedľajšej účastníčky na strane žalovanej Sociálnej poisťovne, so sídlom v Bratislave, ulica 29. augusta č. 8 a 10, **o zaplatenie 99 581,76 € s príslušenstvom**, vedenej na Okresnom súde Galanta pod sp. zn. 20 C 49/2012, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Trnave zo 6. novembra 2013, sp. zn. 11 Co 153/2013, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie žalobcu **o d m i e t a**.

Žalovanej a vedľajšej účastníčke náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Galanta rozsudkom z 10. decembra 2012 č. k. 20 C 49/2012-83 žalobu zamietol a žalobcu zaviazal zaplatiť žalovanej náhradu trov konania vo výške 2 280,10 €, k rukám právneho zástupcu žalovanej, do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Súd prvého stupňa v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že medzi účastníkmi nebolo sporné, že žalobca bol zamestnancom právneho predchodcu žalovanej (C.) od roku 1952 do roku 1994 ako spriadač textilného hodvábu, v toxickom prostredí pracoval 14 rokov, od roku 1967 do roku 1994 pracoval v netoxickom prostredí, choroba z povolania – chronická intoxikácia sírouhlíkom bola zistená 20. októbra 1973, hlásená bola 7. novembra 2002, kedy bol aj vypracovaný lekársky posudok KPLT s určením počtu bodov za sťaženie spoločenského uplatnenia (ďalej „SSU“) v rozsahu 1000 bodov. Žalobca žalobou jednoznačne uplatnil právo na mimoriadne zvýšenie sťaženia spoločenského uplatnenia v zmysle § 7 ods. 3 vyhlášky č. 32/1965 Zb. v dôsledku zistenej choroby z povolania. V danom prípade základnou spornou

otázkou s poukazom na námietku premlčania vznesenú v priebehu konania žalovanou, ako aj vedľajším účastníkom, bolo, či nárok uplatnený žalobou je alebo nie je premlčaný. Žalobca zastával názor, že predmetom konania nie je uplatnenie náhrady škody v zmysle § 6 ods. 1 a 2 citovanej vyhlášky, ale spravodlivé finančné zadosťučinenie – mimoriadne zvýšenie odškodnenia za SSU v zmysle § 7 ods. 3 vyhlášky. Podľa jeho názoru spravodlivé finančné zadosťučinenie je založené výhradne na konštitutívnom rozhodnutí súdu na základe poznatkov vykonaného dokazovania preukazujúceho výnimočnosť a osobitný zreteľ prípadu v zmysle § 7 ods. 3 vyhlášky, premlčanie tohto práva je vylúčené aj preto, že počiatok plynutia premlčacej doby nie je na čo viazať, pretože o vzniku rozhodnej právnej skutočnosti – výnimočnosti a osobitnom zreteli prípadu – rozhodne až súd. Žalovaná a vedľajšia účastníčka zdôrazňovali, že zdravotný stav žalobcu bol ustálený v čase vydania lekárskeho posudku 7. novembra 2002, kedy začala plynúť dvojročná subjektívna premlčacia doba, ktorá uplynula 7. novembra 2004. Podľa názoru prvostupňového súdu uplatnený nárok na mimoriadne zvýšenie SSU v zmysle § 7 ods. 3 vyhlášky v dôsledku zistenej choroby z povolania je nárokom na náhradu škody na zdraví a jeho vyjadrenie peňažným ekvivalentom spôsobuje, že ide o právo majetkovej povahy, ktoré podlieha premlčaniu. Čo sa týka posúdenia začiatku plynutia premlčacej doby nároku v zmysle § 7 ods. 3 vyhlášky je rozhodujúci okamih, kedy sa po zistení choroby z povolania ustálil zdravotný stav poškodeného a to natoľko, že bolo známe, či a v akom rozsahu došlo k SSU za deň, kedy sa poškodený dozvie o škode s prihliadnutím na to, že už predtým vedel, kto za ňu zodpovedá. Okresný súd uviedol, že v zmysle § 106 Občianskeho zákonníka za deň počiatku plynutia dvojročnej subjektívnej lehoty je potrebné považovať deň ustálenia zdravotného stavu poškodeného, kedy je už možné objektívne urobiť bodové ohodnotenie sťaženia spoločenského uplatnenia. Posúdenie otázky, kedy sa zdravotný stav poškodeného ustálil, pritom závisí od vyjadrenia lekára. Začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby poškodeného nie je teda viazaný na okamih, kedy sa poškodený zo znaleckého posudku alebo lekárskej správy dozvie bodové ohodnotenie svojej ujmy. Súd prvého stupňa poukázal tiež na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. M Cdo 37/2000, ako aj rozhodnutie Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 25 Cdo 1256/2006. Vzhľadom na uvedené závery subjektívna dvojročná premlčacia doba na uplatnenie práva na náhradu škody žalobcu v zmysle § 106 Občianskeho zákonníka začala plynúť 7. novembrom 2002 a uplynula 7. novembrom 2004, pričom žalobca si svoj nárok uplatnil žalobou doručenou súdu až 6. septembra 2012, teda po uplynutí premlčacej doby. Keďže žalovaná i vedľajšia účastníčka v priebehu konania vzniesli námietku premlčania uplatneného z nároku, nebolo možné žalobou uplatnený nárok

s poukazom na § 100 ods. 1 veta tretia Občianskeho zákonníka priznať. O trovách konania okresný súd rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p.

Na odvolanie žalobcu Krajský súd v Trnave rozsudkom zo 6. novembra 2013 sp. zn. 11 Co 153/2013 potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny. Žalovanej a vedľajšej účastníčke na strane žalovanej náhradu trov odvolacieho konania nepriznal. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že v prejednávanej veci je odvolací súd toho názoru, že uplatnený nárok žalobcu predstavuje nárok na náhradu škody na zdraví a jeho vyjadrenie peňažným ekvivalentom spôsobuje, že ide o právo majetkovej povahy. Podľa názoru odvolacieho súdu je to obsah nároku a nie predmet jeho ochrany, čo robí pre povahu nároku rozhodujúce, či sa uplatní všeobecný právny inštitút premlčania. Ak obsahom nároku je požiadavka na zaplatenie peňažnej sumy, potom princíp právnej istoty vylučuje, aby plynutiu času neboli priznané žiadne právne účinky. Pokiaľ ide o posúdenie začiatku behu premlčacej doby u nároku na mimoriadne zvýšenie sťaženia spoločenského uplatnenia v zmysle § 7 ods. 3 vyhlášky č. 32/1965 Zb., tak v danom prípade je rozhodujúci okamžik, kedy sa po liečení choroby z povolania ustálil zdravotný stav poškodeného natoľko, že bolo známe, či a v akom rozsahu došlo k sťaženiu spoločenského uplatnenia (§ 9 ods. 1 vyhlášky č. 32/1965 Zb.). Uvedené závery tiež vychádzajú z rozhodnutia NS ČR sp. zn. 1 CZ 23/1983, publikovaného v Zbierke rozhodnutí pod č. R9/1986. S uvedenými závermi korešponduje i konštantná súdna judikatúra. Najvyšší súd SR vo svojom rozsudku sp. zn. M Cdo 37/2000 pod R 68/2003 uzavrel, že za deň zistenia bolesti nemožno bez ďalšieho považovať deň ukončenia práceneschopnosti poškodeného, ani deň vyhotovenia posudku o bolestnom, ale okamih (deň) ustálenia zdravotného stavu poškodeného. Obdobne argumentoval i Najvyšší súd ČR v rozsudku sp. zn. 25 Cdo 1256/2006, kde uzavrel, že o škode spočívajúcej v sťažení spoločenského uplatnenia sa poškodený dozvie v čase, keď možno objektívne urobiť bodové ohodnotenie sťaženia jeho spoločenského uplatnenia, keďže až vtedy má k dispozícii skutkové okolnosti, z ktorých možno škodu, resp. jej rozsah zistiť. Posúdenie otázky, kedy sa zdravotný stav poškodeného ustálil závisí od vyjadrenia lekára. I z vyššie citovanej konštantnej judikatúry vyplýva, že za deň kedy sa poškodený dozvie o škode z titulu bolesti alebo sťaženia spoločenského uplatnenia a teda za deň počiatku plynutia dvojročnej subjektívnej premlčacej lehoty v zmysle § 106 Občianskeho zákonníka, je nevyhnutné považovať deň ustálenia zdravotného stavu poškodeného, kedy už možno objektívne urobiť bodové ohodnotenie. Odvolací súd napokon uzavrel, že z vyššie uvedených dôvodov bolo potrebné považovať záver súdu prvého stupňa o premlčaní nároku žalobcu za správny.

Odvolací súd preto v súlade s ust. § 219 ods. 1 O.s.p. napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil, keď prvostupňový súd správne podľa § 142 ods. 1 O.s.p. rozhodol i o trovách konania. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 142 ods. 1 O.s.p. a v odvolacom konaní úspešnej žalovanej a vedľajšej účastníčke náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, pretože tieto nepodali návrh na ich priznanie.

Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podal dovolanie žalobca, v ktorom žiadal rozhodnutie odvolacieho súdu ako aj súdu prvého stupňa zrušiť a vec vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Prípustnosť dovolania odôvodnil ustanovením § 237 písm. f/ O.s.p. s tým, že rozhodnutie odvolacieho súdu považuje za prekvapivé. Uviedol, že očakával, že odvolací súd vyhodnotí vznesenú námietku premlčania ako nenáležitú a bez právnych účinkov. Upozornil, že v obdobnej veci Krajský súd v Trnave napriek vznesenej námietke premlčania žalovaným zvýšenie odškodnenia priznal. Tvrdil, že nemohol racionálne predpokladať, že odvolací súd nebude postupovať v rozpore s ustálenou rozhodovacou praxou Najvyššieho súdu SR a Krajského súdu v Trnave, a teda že o odvolaní žalobcu rozhodne iným spôsobom ako zmenou napadnutého rozhodnutia súdu prvého stupňa. Ďalej dovolateľ svoje podanie odôvodnil tým, že rozhodnutia súdov nižšieho stupňa spočívajú v nesprávnom právnom posúdení veci v zmysle § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p. Uviedol, že súdy nižšieho stupňa nesprávne právne posúdili vznesenú námietku premlčania, keď k nej prihliadli a priznali jej právne účinky. V dôsledku nesprávneho posúdenia námietky premlčania sa súd prvého stupňa odmietol zaoberať existenciou a opodstatnenosťou uplatneného nároku žalobcu a zamietol návrhy na doplnenie dokazovania. Žalobca rovnako namietal aj nesprávne právne posúdenie trov prvostupňového konania.

Žalovaná ani vedľajšia účastníčka sa k dovolaniu žalobcu písomne nevyjadrili.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), zastúpený advokátom (§ 241 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) skúmal najskôr, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému ho zákon pripúšťa.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

V prejednávanej veci je dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu. Podľa § 238 ods. 1 O.s.p. je dovolanie prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej. V zmysle § 238 ods. 2 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež proti rozsudku, v ktorom sa odvolací súd odchyľil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci. Podľa § 238 ods. 3 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež vtedy, ak smeruje proti potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu, vo výroku ktorého odvolací súd vyslovil, že dovolanie je prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4.

V predmetnej veci nie je dovolaním žalobcu napadnutý zmeňujúci rozsudok odvolacieho súdu, ale taký potvrdzujúci rozsudok odvolacieho súdu, vo výroku ktorého odvolací súd nevyslovil, že dovolanie proti nemu je prípustné. Dovolací súd v prejednávanej veci dosiaľ nerozhodoval, preto ani nevyslovil právny názor, ktorým by boli súdy viazané. Z týchto dôvodov dospel Najvyšší súd Slovenskej republiky k záveru, že dovolanie žalobcu nie je podľa § 238 ods. 1 až 3 O.s.p. procesne prípustné.

Procesnú prípustnosť mimoriadneho opravného prostriedku žalobcu by zakladala len prípadná procesná vada v zmysle § 237 O.s.p. Na vadu takejto povahy je dovolací súd povinný vždy prihliadať (§ 242 ods. 1 O.s.p.). So zreteľom na uvedenú povinnosť sa dovolací súd neobmedzil len na skúmanie podmienok prípustnosti dovolania podľa § 238 O.s.p., ale sa – a to aj vzhľadom na obsah dovolania – zaoberal tiež otázkou, či v konaní na súdoch nižších stupňov nedošlo k procesným vadám v zmysle § 237 O.s.p. Podľa tohto ustanovenia je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát. Ustanovenie § 237 O.s.p. nemá žiadne obmedzenia vo výpočte rozhodnutí odvolacieho súdu, ktoré sú spôsobilým predmetom dovolania. Z hľadiska prípustnosti dovolania podľa uvedeného ustanovenia nie je predmet konania významný, a ak je konanie postihnuté niektorou z väd vymenovaných v tomto ustanovení, možno ním napadnúť aj

rozhodnutia, proti ktorým je inak dovolanie procesne neprípustné. Pri posudzovaní prípustnosti dovolania podľa tohto ustanovenia nie je významný subjektívny názor účastníka, že v konaní došlo k jednej (niektorým) z týchto väd, ale len jednoznačné, všetky pochybnosti vylučujúce zistenie, ktoré opodstatňuje záver dovolacieho súdu, že konanie na súde nižšieho stupňa je skutočne postihnuté niektorou z taxatívne vymenovaných väd. Mimoriadnosť dovolania ako opravného prostriedku, ktorým možno výnimočne napadnúť právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu, sa prejavuje aj v tom, že jeho prípustnosť v zmysle § 237 O.s.p. je spojená výlučne len s najzávažnejšími, v ňom taxatívne vymenovanými procesnými vadami zakladajúcimi tzv. zmätočnosť. Iné procesné vady (procesné vady inej povahy, než sú vady taxatívne vymenované v § 237 O.s.p.) nezakladajú prípustnosť tohto mimoriadneho opravného prostriedku podľa uvedeného ustanovenia.

So zreteľom na žalobcom tvrdený dôvod prípustnosti dovolania sa Najvyšší súd Slovenskej republiky osobitne zameril na otázku opodstatnenosti tvrdenia dovolateľa, že v prejednávanej veci mu postupom súdu bola odňatá možnosť pred ním konať (§ 237 písm.f/ O.s.p.).

Odňatím možnosti konať sa v zmysle uvedeného ustanovenia rozumie taký závadný procesný postup súdu, ktorým sa účastníkovi znemožní realizácia tých jeho procesných práv, ktoré mu Občiansky súdny poriadok priznáva za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov.

K odňatiu možnosti žalobcovi konať pred súdom malo dôjsť tým, že postup odvolacieho súdu bol prekvapivý.

Najvyšší súd Slovenskej republiky v tomto smere nezistil, že by odvolací súd žalobcovi nejakým závadným procesným postupom znemožnil realizáciu procesných práv, priznaných mu procesným predpisom. Vo vzťahu k žalobcovi nedošlo postupom odvolacieho súdu k odňatiu možnosti pred ním konať z dôvodu, že svoje rozhodnutie založil nečakane na iných právnych záveroch než súd prvého stupňa. Odvolací súd, ktorý potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa vychádzal z rovnakého právneho záveru, ktorý má svoj základ v skutočnostiach, ktoré boli tvrdené účastníkmi konania. V rozhodnutí odvolacieho súdu preto nešlo o tzv. prekvapivé rozhodnutie, ktoré by viedlo k porušeniu procesných práv žalobcu

skutkovo a právne argumentovať ohľadne právneho posúdenia, prípadne vyjadriť sa podľa § 118 ods. 3 O.s.p.

Žalobca v rámci namietania prekvapivosti rozhodnutia odvolacieho súdu tvrdil, že odvolací súd rozhodol v rozpore s ustálenou rozhodovacou praxou súdov. Najvyšší súd Slovenskej republiky po preskúmaní veci dospel k záveru, že v odôvodnení svojho rozhodnutia odvolací súd zrozumiteľným spôsobom uviedol dôvody, pre ktoré rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil. Jeho rozhodnutie nemožno považovať za svojvoľné, zjavne neodôvodnené, resp. ústavne nekonformné, pretože odvolací súd sa pri výklade a aplikácii zákonných predpisov neodchýlil od znenia príslušných ustanovení a nepoprel ich účel a význam. Odvolací súd svoje rozhodnutie navyše odôvodnil aj s poukazom na judikáтуру Najvyššieho súdu Slovenskej a Českej republiky (R68/2003, R9/1986). Ako vyplýva aj z judikáтуры ústavného súdu, iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu (napr. I. ÚS 188/06).

Pokiaľ žalobca namieta, že súd prvého stupňa zamietol návrhy na doplnenie dokazovania (v dôsledku nesprávneho právneho posúdenia námietky premlčania), dovolací súd uvádza, že nevykonanie dôkazov podľa návrhov alebo predstáv žalobcu nie je postupom, ktorým by mu súd odňal možnosť konať pred súdom, lebo rozhodovanie o tom, ktoré dôkazy budú vykonané, patrí výlučne súdu, a nie účastníkovi konania (§ 120 ods. 1 O.s.p.). Ak súd niektorý dôkaz nevykoná, môže to viesť nanajvýš k jeho nesprávnym skutkovým záverom a teda v konečnom dôsledku aj k nesprávne rozhodnutiu, nie však k zmatečnosti rozhodnutia (viď aj rozhodnutia uverejnené v Zbierke rozhodnutí a stanovísk súdov Slovenskej republiky pod č. 37/1993 a pod č. 125/1999). S otázkou vykonania dôkazov súvisí problematika ich hodnotenia – pokiaľ dovolateľ namieta aj nesprávne hodnotenie dôkazov, nepriznanie významu určitému dôkazu alebo prehliadnutie významu niektorého dôkazu alebo priznanie významu dôkazu, ktorý význam nemal, dovolací súd uvádza, že nesprávne hodnotenie dôkazov (pozn.: dovolací súd sa hodnotením dôkazov nezaoberal) nie je dôvodom zakladajúcim prípustnosť dovolania podľa § 237 O.s.p. Len ak by dovolanie bolo procesne prípustné (o tento prípad ale nejde), mohli by byť ním tvrdené skutočnosti právne významné ako dovolací dôvod podľa § 242 ods. 1 písm. b/ resp. c/ O.s.p.

Žalobca v dovolaní ďalej namietal, že napadnuté rozhodnutia súdov nižšieho stupňa spočívajú na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.). Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Nesprávne právne posúdenie veci je síce relevantným dovolacím dôvodom, samo osebe ale prípustnosť dovolania nezakladá (nemá základ vo vade konania v zmysle § 237 O.s.p. a nespôsobuje zmätočnosť rozhodnutia). I keby tvrdenia dovolateľa boli opodstatnené (dovolací súd ich z uvedeného aspektu neposudzoval), dovolateľom vytýkaná skutočnosť by mala za následok vecnú nesprávnosť napadnutého rozhodnutia, nezakladala by ale prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O.s.p. V dôsledku toho by posúdenie, či odvolací súd (ne)použil správny právny predpis a či ho (ne)správne interpretoval alebo či zo správnych skutkových záverov vyvodil (ne)správne právne závery, prichádzalo do úvahy až vtedy, keby dovolanie bolo procesne prípustné (o taký prípad ale v prejednávanej veci nešlo).

Keďže v danej veci nie je dovolanie podľa § 238 O.s.p. prípustné a vada konania v zmysle § 237 O.s.p. zistená nebola, Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalobcu podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm.c/ O.s.p. ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je tento opravný prostriedok prípustný, odmietol. Vzhľadom na úpravu dovolacieho konania nezaoberal sa napadnutým rozhodnutím odvolacieho súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti.

V dovolacom konaní úspešnej žalovanej a vedľajšej účastníčke vzniklo právo na náhradu trov dovolacieho konania proti žalobcovi, ktorý úspech nemal (§ 243b ods. 4 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Najvyšší súd Slovenskej republiky im nepriznal náhradu trov dovolacieho konania, lebo nepodali návrh na uloženie povinnosti nahradiť trovy dovolacieho konania (§ 243b ods. 4 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 151 ods. 1 O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u ě n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 30. septembra 2014

JUDr. Viera Petříková, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia : Jarmila Uhlířová